

Cristina Campos

Povești cu femei măritate

Traducere din limba spaniolă și note
de Ana-Maria Tamaș

TREI

Sunt dezgolită. Întinsă pe pieptul amantului meu. Întinsă pe pieptul bărbatului pe care îl iubesc. Îmi împletesc picioarele cu ale lui, în timp ce el, cu mâinile lui puternice și primitoare, îmi mângâie părul.

Astăzi a fost el cel care a făcut pe îndelete dragoste cu mine. Alteori o fac eu. De cele mai multe ori o facem împreună.

Liniștea dintre noi e densă. Densă și profundă. Amândoi știm că această poveste e pe sfârșite. Această dragoste interzisă pe care am simțit-o unul pentru celălalt tot anul se apropie de final. A fost un an intens. Plin de viață. Plin de sex. De dragoste. De tandrețe. De mângâieri. Mai mult decât orice, un an plin de inconștiență. Trei sute șaizeci și cinci de zile reprezintă ceva. Prea multe zile de iubire pe furiș.

Am putea continua tot așa. Eu înșelându-mi soțul, iar Pablo înșelându-și nevasta. Pablo asta își dorește. El poate iubi două femei în același timp, dar eu nu știu s-o fac. Nu știu cum să iubesc doi bărbați deodată. Poate din pricină că nu am știut cum să separ sexul de dragoste, sexul de sentimente.

— Ce te face să suferi atât de mult, Gabriela? Să nu poți trăi cu mine?

Pablo așteaptă câteva secunde înainte de a continua:

— Ești sigură că vrei să-ți destrami familia pentru mine? Și eu să o distrug pe a mea?

Îl ascult în tăcere, pentru că eu chiar nu știu ce vreau.

— Îți iubești soțul. Eu mă înțeleg bine cu soția.

Știu că nu-mi spune „eu îmi iubesc soția“ ca să nu mă rănească. Știu asta. De fiecare dată când îl aud vorbind despre nevastă-sa, mi se frânge o bucățică din suflet. Cred că Pablo nu-și dă seama de încărcătura dramatică pe care o creează în viața mea fiecare propoziție rostită de el.

— Vrei să-ți mai vezi băiatul doar două săptămâni pe lună? Vrei ca el să petreacă două săptămâni cu tatăl lui și două săptămâni cu mine? Și tu să ai grijă de fetele mele? Chiar vrei?

Nu răspund la această întrebare. Pablo știe cât de mult mă doare totul și mă mângâie pe păr.

— Gabi, în plus, dacă fac ce-mi ceri... voi deveni ceea ce tu ai deja.

Îmi repet în minte fraza asta a lui: „Voi deveni ceea ce tu ai deja“.

— Peste un an nu mă vei mai dori și nimic nu va mai fi la fel.

Îl ascult, dar nu mi se pare posibil ca dorința pe care o simt pentru el, pentru Pablo, pentru amantul meu, să se astâmpere vreodată. Pentru că îl doresc atât de mult... Atât de mult... La patruzeci și cinci de ani, nu înțeleg cum poți simți ceva atât de intens. Nu înțeleg forța dorinței mele, pentru că nu-mi amintesc să fi simțit ceva asemănător înainte. Sau poate că am simțit. Poate că am simțit-o cu soțul meu, dar a fost cu mult timp în urmă. Prea mult timp în urmă. Nu-mi mai amintesc dacă suntem căsătoriți de nouăsprezece ani sau de douăzeci,

pentru că viața mea este legată de un bărbat la care țin ca partener, ca tată al copilului meu, ca prieten, cel mai bun prieten al meu. Un bărbat la care țin profund, dar pe care nu îl iubesc. Pe care nu-l doresc.

Uneori, în singurătate, mă gândesc la acest sentiment adânc care mi-a revenit și nu găsesc un cuvânt mai bun decât *renaștere*. Poate *reînviere*. Trezire la viață.

În intimitate, uneori, repet în șoaptă aceste șapte litere:

D-O-R-I-N-Ț-Ă.

Pentru că dorința a făcut pulbere viața mea tihnită. Viața mea dulce și calmă alături de soțul meu. Dorința mi-a frânt stabilitatea emoțională. Dorința m-a trădat. De multe ori mă întreb de ce. De ce am făcut-o? Și îmi dau mie însemi un răspuns foarte simplu: setea de aventură. Da. Setea de aventură a pus stăpânire pe mine. Douăzeci de ani de căsnicie. Totul era o tihnită stabilitate.

A început ca un joc distractiv în care îmi ofeream trupul și m-am convins singură că doar trupul mi-l voi oferi. Nu mi-a luat mai mult de o lună până să-mi dăruiesc și sufletul.

— Gabi, chiar vrei să-ți distrugi căsnicia pentru mine? mă întreabă el din nou.

Întotdeauna răspund greu la întrebările lui directe.

— Nu știu. Nu știu ce să-ți spun. Dar nu pot trăi așa. Nu pot. Eu nu sunt așa. Am încercat încă din prima zi în care am pășit în această mansardă. Uneori... — și aștept câteva clipe înainte de a continua — uneori cred că n-ar fi trebuit să intru niciodată.

Știu că vorbele mele îl rănesc pe Pablo. Pentru că, în ciuda faptului că-i sunt amantă, și nu soție, Pablo mă iubește.

Mă uit spre prag, amintindu-mi de prima zi în care l-am trecut. În care am intrat pe ușa biroului său. A mansardei sale. Unde el scrie în fiecare zi. O mansardă plină de cărți aruncate peste tot și discuri de jazz. Unde ne ascundem. Unde ne iubim, în secret. Unde eu îi sunt necredincioasă soțului meu, iar el îi este necredincios soției lui.

Aș fi putut să-l opresc, dar nu am vrut. Eu sunt singura vinovată pentru acest tsunami de sentimente care îmi inundă viața.

— Uită-te la mine, Pablo, îi cer.

Sunt o femeie suplă. Toate femeile din familia mea au fost așa. Sunt. Și am slăbit trei kilograme de când îl cunosc. Pentru multe femei este o pierdere ne semnificativă; pentru corpul meu e prea mult.

— Arăți minunat, îmi răspunde el cu sinceritate.

Pentru că mă vede întotdeauna frumoasă.

Joia, ziua din săptămână pe care o petrecem împreună, mă simt întotdeauna o femeie iubită. Intens iubită. Mă iubește mai mult decât pe soția lui. Mult mai mult decât pe soția lui. Ține mult la nevastă-sa. Ține foarte mult. Cred că e sincer când mi-o spune. S-ar putea să nu fie așa, dar îl cred fiindcă îi înțeleg cuvintele. Eu simt aceeași dragoste pentru soțul meu. Pentru bărbatul alături de care trec prin viață de douăzeci de ani.

— Ești frumoasă, repetă.

Zâmbesc recunoscătoare și îmi întorc privirea spre el. Îl observ: chipul lui îmbătrânit arată trecerea timpului. E un tip interesant și carismatic, în ciuda personalității introvertite. Pablo e timid, la fel de timid ca soțul meu. Îmi plac bărbații timizi. Și tatăl meu era timid. Uneori încerc să mă distanțez de aceste sentimente care îmi întunecă

viața, dar îi observ pe amândoi: pe soțul meu și pe amantul meu. Seamănă; soțul meu și amantul meu seamănă. Mai mult psihic decât fizic. Uneori îi simt la fel. Dar pe unul îl doresc, iar pe celălalt nu.

Îmi trec mâna peste chipul lui Pablo. Îi mângâi barba, din ce în ce mai împânzită de fire cărunte, pe care nu-i place să și-o radă și cu care mă joc, întotdeauna, când facem dragoste. Are cincizeci și cinci de ani și, uneori, în ciuda faptului că sunt cu zece ani mai tânără decât el, mă gândesc, nesigură, că ar putea fi cu o femeie de treizeci de ani. O femeie mai tânără decât mine, cu pielea netedă și sânii fermi. O femeie mai liberă.

Eu sunt o femeie matură, care a acceptat trecerea timpului peste trup. Uneori, e adevărat, cu regret, când îmi văd sânii mici căzuți. Când îmi observ ridurile mărunte din jurul ochilor.

Mă gândesc că Pablo ar putea fi cu o femeie mai tânără, pentru că Pablo, pe lângă faptul că e un tip fermecător, este un scriitor cunoscut. Foarte cunoscut. Și aici intervine erotismul puterii. Călătorește prin toată lumea cu romanele sale, iar presa din țară se bate ca să-i ia un interviu. Prezentările cărților sale nu se mai petrec în librării: în urmă cu câțiva ani, editura sa a decis să-i prezinte cărțile la Círculo de Bellas Artes și la Centre de Cultura Contemporània din Barcelona. Când dă autografe la Târgul de Carte de la Madrid, se montează garduri astfel încât cititorii să nu invadeze bulevardul Retiro. Și da, este adevărat că unele femei de douăzeci de ani și multe femei de treizeci se dau pe lângă el, mai ales în zilele de după lansarea romanelor lui. Bineînțeles că există erotismul puterii. Și erotismul faimei. El o știe. E un tip deștept. Foarte deștept. Dar Pablo este mai interesat de

minți decât de corpuri și știu că îmi iubește mintea. Îl completează. Îl stimulează. E generos când mi se adresează și când îi citesc manuscrisele și schimb cuvinte, adjective, adverbe și virgule. Îi tai scene întregi sau îi suprapun personaje. Rescrie după ce mă sărută pe buze și, întotdeauna, îmi mulțumește. Pablo îmi oferă, mereu, siguranța pe care eu — chiar și îmbrățișată și goală, întinsă pe pieptul lui — nu o simt.

„Vreau să fiu cu tine toată viața, Gabi. Tot timpul care ne rămâne de trăit.“

Aceste cuvinte mi le-a spus, încet, în urmă cu câteva luni, în timp ce se scufunda în mine. Eu i-am răspuns că vreau mai mult, că vreau să dorm alături de el în fiecare noapte.

N-a mai zis nimic.

Îmi las privirea să rătăcească prin mansardă.

— Pablo, acasă își dau seama că se întâmplă ceva, îmi spun. Nu știu cât mai pot să suport... — îmi cenzurez cuvintele, pentru că îmi este greu să pronunț acel substantiv feminin a cărui sonoritate o resping, și continui — această minciună.

Scormonesc în privirea lui. Aștept un răspuns care știu că nu va veni, pentru că am vorbit deja despre asta. A fost întotdeauna sincer cu mine. Întotdeauna. Și în timp ce aștept răspunsul care nu vine, ochii mi se umezesc.

Știu că lacrimile mele îl dezarmează. Întotdeauna îl dezarmează.

Pentru că Pablo mă iubește. El mă iubește. Și nu suportă să mă vadă suferind.

— Gabi, oprește-te, îmi spune delicat, dar autoritar.

Brusc, mă sărută pe buze.

— Oprește-te, Gabi, oprește-te. Te rog.

Mă îmbrățișează pentru că nu suportă să mă vadă plângând. Nu suportă.

— M-am gândit atât de mult la asta... îi spun cu voce blândă. Nu știu dacă femeile sunt făcute să ducă o viață dublă.

El nu răspunde și eu continui:

— Pari atât de liniștit... Unele zile cu soția ta, altele cu mine. Nu știu ce să zic. Nu știu cum să fac asta. Să petrec zilele de joi cu tine și restul săptămânii cu soțul meu. Nu pot să fac asta. Am încercat vreme de un an. Nu am această capacitate. Nu o am. Poate că alte femei reușesc, dar eu nu am cunoscut niciuna... Cred că e o chestie masculină.

Mă ridic, rămân așezată pe pat și iau chiloțeei de dantelă neagră de pe podea. Cei pe care îi cumpăr doar pentru el. Mi-i pun. Peste o oră, amândoi trebuie să cinăm cu familiile noastre.

— Până când? îl întreb, întorcând privirea spre el. Până când, Pablo?

Pablo nu răspunde.

O lacrimă îmi alunecă pe obraz.

Pablo mă trage spre el. Îmi sărută lacrima în timp ce-și îngroapă încet mâinile în părul meu.

— Oprește-te, Gabi. Oprește-te. Nu vreau să pleci așa.

Acum îmi apasă tâmplele cu palmele. Îmi mângâie pielea feței. Își lasă degetele să alunece spre gura mea și îmi mângâie buzele. Pielea buzelor mele. Le sărută ușor.

— Până când, Pablo? Răspunde-mi, te rog.

Iar Pablo îmi spune ce mi-a mai zis și înainte.

— Până când vrei tu.

Mă sărută din nou, delicat. Îmi caută limba. Mă îndepărtez câțiva centimetri. Mă privește. Își apropie gura

de a mea. Mă îndepărtez iar. Dar dorința revine. Pentru că dorința îmi trădează întotdeauna trupul. Minte. Au trecut mai puțin de douăzeci de minute de când am făcut dragoste. S-a golit în mine, încă îi simt sămânța în pântec. Dar, chiar și așa, dorința poate să mă doboare. Pablo știe asta. Și, încet, se joacă din nou cu limba mea.

— Pablo, oprește-te, șoptesc fără să vreau să o facă.

El se supune. Abia dacă se îndepărtează câțiva centimetri. Ne străpungem cu privirea, iar Pablo îmi simte dorința. Se apropie din nou de mine. De buzele mele. Iar eu închid ochii, lăsându-l să continue. Să facă ce vrea.

Îmi mângâie omoplații fini, umerii, și coboară încet spre piept. Zăbovește acolo. Desenează cu vârful degetelor cercuri între sânii mei, apropiindu-se încet de sfârcuri. Se desfată cu unul. Apoi cu celălalt. Îmi țin ochii închiși, știu că observă cum sfârcurile îmi devin erecte. Știu că observă frumusețea amantei sale. Acestea sunt cuvintele pe care le-a folosit ca să mă descrie într-unul dintre textele lui. Fraze în Times New Roman și în italice pe computerul său. Fraze fără legătură, lipite unele de altele. Cuvinte răzlețe. Idei pe care le modelează și pe care le citim împreună. Ultimele pe care le-a scris mi s-au gravat în minte. Cuvinte despre care spune că le va publica într-o zi: „Îmi place să-mi privesc amanta dezgolită. Să văd cum tresare pentru mine. Cum se zvârcolește. Să observ cum își desface picioarele și îmi cere să mă scufund în ea”.

Acum Pablo își apropie gura de sfârcurile mele. Îl linge ușor pe unul, apoi pe celălalt. Se joacă puțin cu ei. Îi ciupește. Trupul meu se arcuiește ușor. Lăsându-i calea deschisă. Îi simt mâinile alunecând de-a lungul conturilor siluetei mele. Peste pântec. Peste buric. Peste coapse.

Îmi mângâie picioarele, zona inghinală. Și mă trec fiori pentru că anticipez totul. Mă simt umedă. Simt mierea care se scurge din mine. Pablo știe deja cât de excitată sunt. Vrea să i-o cer și așteaptă până când o fac. Așteaptă ca, printr-o mișcare delicată, să-mi desfac picioarele și să-i las cale liberă. Fac întocmai cum se așteaptă. Îmi desfac picioarele, iar Pablo își strecoară o mână pe sub chiloții mei, îmi mângâie pubisul, iar degetele lui intră în mine. Intră foarte încet în trupul meu și se mișcă încet înăuntru și afară. Pablo este întotdeauna generos cu sexul. Îi place să vadă cum mă simt. Mereu mai întâi eu și apoi el. Se joacă fără grabă cu mâinile în timp ce mă privește cum mă excit. Degetele lui intră și ies din mine iar și iar. Simt plăcerea revărsându-se, încet, prin tot corpul. Iar el continuă să se joace, așteptând ca eu să-mi desfac picioarele un pic mai mult. Și o fac. Lăsându-l să mângâie acea bucățică a corpului meu unde se concentrează totul. Toată plăcerea. Apasă ușor cu degetul arătător, iar eu gem înfundat. Acum apasă în cercuri un pic mai tare. Chiar și cu ochii închiși, știu că mă privește. Îmi simt inima cum o ia la galop. Se joacă vreme de un minut. Poate două, trei. Când iubesc, pierzi noțiunea timpului. Se joacă atent cu suspinele mele smerite. Simt că nu mai e mult până să jusez și, atunci, el mângâie cu putere bucățica universului meu care tânjește să se elibereze.

— Uită-te la mine, Gabi.

Îi cunosc jocul.

— Haide, Pablo. Te rog, îi cer fără să deschid ochii.

— Uită-te la mine, Gabi, îmi ordonă el cu blândețe.

— Te rog, ia-mă acum, îl implor în șoaptă.

— Deschide ochii, Gabriela. Deschide-i!

O spune autoritar, rostindu-mi numele complet, cel pe care îl folosește doar când facem dragoste sau când eu îi cer mai mult. Altfel, îmi spune Gabi, acel diminutiv cu care defilez prin viață și pe care îl folosesc cei care mă iubesc.

Pablo câștigă întotdeauna bățăliile. Pentru că îmi controlează trupul. Sexul. Dorința. Dar nu vreau să abandonez acest limb atât de dulce care mă face să uit de lume. Atunci Pablo, văzând că nu mă supun, își oprește mâna și îmi refuză ceea ce îmi doresc.

Acum nu mai pot decât să mă supun lui. Excitată, la doar câteva clipe de a exploda, deschid ochii și privirea lui mă stăpune. Măinile lui îmi părăsesc sexul și se adâncesc în părul meu. Îmi mângâie tâmplile. Știe că în acel moment, la câtă plăcere simt, mi-ar putea cere orice, orice și-ar dori, iar eu aș face-o. Pentru că de mult m-am dăruit lui.

Mă sărută și se joacă iar cu limba mea, inundându-mi corpul cu senzații, așteptând ca mintea să mă poarte, ușor-ușor, în locul acela pe care îl doresc. Dar el știe că nu pot să o fac singură, am nevoie ca el să mă mângâie un pic mai mult. Doar un pic mai mult. Și mă scufund în paradis, confundând plăcerea cu dorința. Vreau să juișez acum, dar Pablo continuă să se joace, să mă facă să aștept. Îmi linge sfârcurile, le ciupește, iar eu oftez în dulce așteptare.

— Fă-mă să juișez acum. Te rog, îl implor.

Nerăbdătoare, îmi întorc corpul spre el până când mă întind pe o parte și îmi împletesc picioarele cu ale lui. Țesătura chiloților mei îi atinge pielea, iar eu îmi las mâna să alunec spre sexul lui, pentru că și eu îi cunosc corpul. Cunosc corpul amantului meu. Corpul lui Pablo.

Îl cunosc foarte bine. Îi simt erecția și o mângâi. Mă lasă să o fac câteva clipe, dar apoi, cu blândețe, îmi ia mâna și mi-o îndepărtează.

— Doar tu, Gabi. Dar așteaptă. Nu te grăbi, îmi spune în șoaptă.

Oftez pentru că nu mai pot suporta. El știe asta și mâna lui coboară din nou, încet, pe trupul meu. Trece peste sâni, peste pântec, peste pubis. Pe sub chiloți și din nou mâinile lui ajung la sexul meu. Suspin, iar el mă penetrează cu degetele în timp ce apasă acolo unde se concentrează toată plăcerea. Nu mă pot abține să nu scot un geamăt profund. Suspin din nou. Sunt atât de aproape, iar Pablo știe asta. Își apasă degetele înăuntru. Gem. Și, cu o secundă înainte să explodez, se oprește.

— Pablo, îl implor, deschizând ochii.

Dar el nu continuă. Îmi mângâie sexul peste chiloți.

— Pablo, te rog, îl implor, pentru că trupul meu nu mai suportă, cred că nu mai suportă.

— Ești atât de frumoasă, Gabi...

Îmi dă părul laoparte ca să-mi descopere tot chipul.

— Atât de frumoasă... Nu vreau să te pierd.

Cuvintele lui mă emoționează, fiindcă știu că sunt sincere. Îl ascult, iubindu-l mai mult decât crede el. Trupul meu imploră să se elibereze. Plăcerea mă copleșește, la fel ca tristețea și dorința. Și mă gândesc, dar nu-i spun, ci îi vorbesc cu mintea mea: „Nu pot astăzi, Pablo. Nu pot să mă joc. Ia-mă acum. Mângâie-mă, te rog, și fă-mă să jui-sez”. Pentru că sunt o femeie cu sufletul frânt. Pentru că, împotriva voinței mele, trebuie să nu mă mai văd cu el. Trebuie să pun capăt acestei vieți duble pe care nu știu să o stăpânesc.

— Continuă, îl implor, apropiindu-mă de gura lui.

Mă sărută în timp ce își strecoară mâna înapoi sub chiloții mei și îmi mângâie doar părul pubian. Iar eu, cu ochii închiși, îmi pun mâna peste a lui și îl însoțesc din nou până în străfundurile mele. Își mișcă încet mâna înăuntru și în afară, dozându-mi plăcerea.

— Te vei întoarce? întrebă el cu blândețe.

Și, pe neașteptate, dar nu din pricina dulcii torturi pe care o presupune negarea plăcerii, nu, nu de asta, ci din teama că nu mă voi mai întoarce vreodată, teama de a nu-l mai vedea niciodată, pentru că nu știu cum să fiu o femeie infidelă, din cauza acestei decizii care se împotrivește voinței mele, pe care Pablo nu o înțelege, doar din cauza asta și pe neașteptate, izbucnesc în lacrimi.

Deschid ochii rușinată, simțindu-mă ca un copil, și îl văd pe Pablo, nedumerit de lacrimile mele. Și îl îmbrățișez. Îl îmbrățișez cu putere, pentru că nu vreau să-i spun că nu mă voi întoarce. Tremur și mă cutremur între plăcerea neîmplinită și sfâșierea din sufletul meu.

— Gabi, iartă-mă. Nu plânge, te rog. Nu am vrut asta... Sunt aici, spune cu voce blândă, speriată și sinceră.

Mâna îi alunecă spre bucățica sexului meu care-l așteaptă și unde este concentrată plăcerea. Îi aparține. Își apasă degetele în cercuri strânse. Și în câteva secunde, în sfârșit, îmbrățișată de acest bărbat pe care îl doresc atât de mult și cu lacrimi în ochi, corpul meu se eliberează. Se eliberează, explodând în acele zece secunde de plăcere eternă, în timp ce Pablo îmi înconjoară talia cu brațul și cu puterea de convingere a cuvintelor sale, îmi spune la ureche:

— Te iubesc.

*

Trag aer în piept în fața ușii apartamentului meu. Mi-am cercetat ochii în oglinda liftului și aproape că nici nu se observă că am plâns. Mă simt vulnerabilă, frântă, epuizată. Introduc cheia în broască. O răsucesc. Intru.

Îl aud pe fiul meu jucându-se în cadă, imitând zgomotul motoarelor de barcă, lovind apa cu barca lui cu motor Playmobil. Îmi scot paltonul. Îl agăț în cuierul de la intrare. Oftez. Înaintez pe coridor.

Mi-aș dori să nu fi fost aici în clipa asta, pentru că întreaga mea viață mă copleșește: soțul meu mă copleșește, fiul meu mă copleșește. Sau da. Da, mi-ar plăcea să mă aflu în apartamentul meu, dar singură. Și să mă bag goală în pat, sub plapumă, să-mi trag genunchii la piept și să-i înconjur cu brațele. Să mă ghemuiesc în mine. Singură.

Băiatul meu îmi simte pașii.

— Mami? îl aud spunând, fericit, de cealaltă parte a ușii de la baie. A venit mama!

Mă sprijin de ușă. O deschid.

Germán, soțul meu, stă așezat pe marginea căzii, cu mânecele cămășii suflecate, în pantalonii lui de director, jucându-se cu el.

— Mami!

Mă privește mereu fericit. Ce este această dragoste imensă pe care copiii o simt pentru mamele lor? Mă emoționează atât de mult... Lipsesc doar cinci ore și, când mă întorc, acest copilăș enorm care a ieșit din pântecul meu acum trei ani îmi zâmbește și mă privește cu o imensă bucurie, de parcă nu m-ar fi văzut de luni întregi.

— Faci baie cu mine?

E ceva ce facem adesea: noi ne băgăm în cadă, iar soțul meu stă pe margine și, în timp ce eu săpunesc părul

fiului nostru, bărbatul meu mă spală delicat cu buretele pe spate. Dar e ceva vreme de când nu o mai facem.

— Azi nu, dragul meu.

Copilul meu se uită la mine cu ochi rugători.

— Haide, mamă. Te rog.

Iar eu nu știu cum să spun nu, pentru că îi sunt datoare. Chiar și cu el am fost distantă.

— În fine, bine. Mă dezbrac și vin.

Mă uit la cei doi bărbați din viața mea care îmi cer mereu companie. Cu tăcerea lui, Germán îmi cere și el să mă dezbrac și să intru în cadă.

— Ești bine? mă întrebă.

Mustesc de tristețe. De luni bune mustesc de tristețe. Douăzeci de ani de căsnicie, de viață împreună, cum să nu-și dea seama? Știe că nu mă simt bine de multă vreme, chiar dacă eu îi spun contrariul. Știe că ceva nu e în regulă cu mine. Ursuză, rece, distantă: acestea sunt cele trei adjective pe care le folosește ca să mă descrie în rarele ocazii în care vorbim. „Mă simt singur, Gabi“, mi-a spus în urmă cu câteva luni.

Reacționez la întrebarea lui cu răspunsul meu obișnuit:

— Da, Germán, sunt bine. Doar puțin obosită, asta e tot.

— Hai, vino, îmi spune tandru.

Și mă doare când își manifestă tandrețea, pentru că nu o merit, iar sentimentul de vinovăție care mă invadează de luni întregi mă dezarmează acum. Uneori aș prefera ca soțul meu să țipe la mine, să țipe foarte tare la mine. Germán nu ridică niciodată vocea.

Și Germán nu mai pune întrebări. Nu cred că vrea să știe mai mult.

Neliniștită, forțând normalitatea pe care nu o simt, înaintez pe coridor spre dormitorul nostru. Intru. Mă privesc în oglinda atârnată pe perete deasupra unui mic birou. Lumina din lift e înșelătoare: am ochii puțin umflați. Încerc să nu mă gândesc la Pablo. Dar nu mă pot abține.

— Mami!

— Vin imediat, dragul meu.

Mă descalf. „Ieși din capul meu, Pablo. Ieși. Te rog, dispari din viața mea.“ Mi-l imaginez luând cina cu soția și fiicele lui, calm, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, și mă doare. „Ieși din mintea mea. Ieși odată.“

Îmi deschei cămașa. O dau jos. Sutienu. Blugii. Chihoții de dantelă neagră pe care mi-i pun doar pentru el.

— Mami!

Închid ochii. Suspin. Îmi masez pieptul, încercând să mă calmez, deși știu că nu voi reuși. Iau un prosop din dulap și mă înfășor în el. Ies pe hol. Intru în baie.

Fiul meu îmi zâmbeste. Dau jos prosopul și rămân dezgolită în fața lor. Germán îmi privește trupul gol în tăcere. Nu mă simt bine când se uită la mine. Am senzația că știe că un alt bărbat îl mângâie.

— Haide, mamă, intră.

Și mă îndrept spre cadă. Intru și rămân în picioare. Simt apa caldă în jurul pulpelor și, în loc să mă liniștească, mă tulbură. Un gând întunecat îmi trece prin minte și se materializează când simt sperma lui Pablo încă în pântecul meu. Și îl văd pe fiul meu cum își ridică privirea și îmi zâmbeste rugându-mă să stau lângă el.

Vreau să fug. Am mintea atât de încețoșată încât nu mă gândisem la asta: întotdeauna fac un duș în mansarda lui Pablo după ce facem dragoste. Întotdeauna. Azi nu am avut timp.

Fiul meu întinde mânuța spre mâna mea.
Simt sperma lui Pablo curgându-mi din sex.

Vreau să ies. Să fug. Mă uit spre ușă.

Mă simt slăbită, mă clatin pe picioare. Îmi încordez sexul. Poate că doar aburul apei mă face să mă simt atât de slăbită. Nu vreau să stau lângă el.

— Haide, mamă, spune el, trăgându-mă ușor.

Mă simt murdară, foarte murdară, și mă așez în apă lângă fiul meu, în timp ce soțul meu mă mângâie, tandru, pe spate.